

Szikra János

Pánik

Elharapózott bennünk is az örület.

Tűz csap át az érzékek zsindegyén,
beszűkülnek az értelem vérerei,
nem jut oxigén az agyvelőbe,
nem érlelődik a tudatban új gondolat,
már ébredés előtt görcsbe rándul a gyomor,
hányásig szédül a körhinta,
remekül karamboloznak a dodzsemek,
a tiszteletes úr vezényel:
a választási bazár színpadán
a gyerekek hibátlanul mondják föl a miatyánkot,
az ötszázéves freskó lepörög a falról a múlt berobbant kazamatáiban,
a túlélő makákók zsakettben és cylinderben másznak föl a fákra,
szűzlányok sikolyától törnek ketté az üvegpocharak –
elharapózott,
bennünk is elharapózott az örület.

Ó, ha csak fél méter magasan
megállhatna egyszer egyikünk szilárdan a levegőben,
az én lábam is könnyebben lendülne tovább,
hiába száll nyomorillat a pékségből,
nem lapulna minden édes karmolásban hazaárulás –
nem ütőerővel tennék hasznossá korbácsaikat
a piramisoknál üvöltő munkavezetők.

SZIKRA JÁNOS (1954) Pátkán élő költő. Utóbbi kötetei: *Kokárda* (gyerekversek, Magyar Napló Kiadó, 2020), *Míg haza nem érsz* (versek, Antológia Kiadó, 2020).

Vázlat a szláv férfiakról

Elmetszeni egy pengével –
a szláv férfiak a legváratlanabb pillanatokban tudnak berúgni,
nőket gyalázní,
szerelmet vallani,
vagy csak átvágni konyhakéssel a szomszéd nyakát.

Sokszor évekig némán túrnek egy sértést,
aztán villámgyorsan agyoncsapnak a nyeles lapáttal,
míg békésen forog a ködben a betonkeverő.

Mikor a gyerekek a napköziben először
mártják tintába a folyton pacát ejtő tollat,
s pofonra lendíti kezét az ingerült tanfelügyelő,
egy vén tanár előveszi a hegedűjét,
s reszketni kezd újra a korbács
a néhai rabszolgák fölött az ültetvényeken.

A mássalhangzó-torlódásokba gabalyodott nyelvet,
amikor a hold kel
sem oldja el a csók.

Vodka, szilvapálinka meg se kottyan –
a szláv férfiakat idő előtt nem viszi el semmiféle kórság,
zene nélkül is évtizedekig ropják,
s isznak a végső kiszáradásig.

A szláv lányok szeretik a szláv férfiakat,
tenyerükben otthonosan viháncol a mellük
két kilátástalan partizánháború között.

S olykor, alkonyatkor,
vízszintesen lebegnek a túlérett gyümölcsök alatt a kertben,
a valóság ólomablakait csörömpölve beveri a fény,
lebegnek tetőtől talpig üvegszilánkban,
akár egy áldott gyönyör után,
még félig egymásban, lebegnek fölségesen.

elrontani egy szöcskét

elrontani egy szöcskét

egy almát

zöldet

pirosat

lábát kitépni

húsába krátert harapni

elrontani egy szöcskét

egy almát

zöldet

pirosat

bármit mi hangot ad

sírni tud

szökken moccan odébb gurul

árnyéka szaga színe illata van

sejtjei lába hártyái szárnya szövetei

szétroncsolni egy szöcskét

egy almát

zöldet

pirosat

ízekre szedni

húsába éles fogakkal krátert harapni

elpusztítani összerakhatatlanul

betiltani egy álmot

zöldet

pirosat

szétkáromkodni egy gondolatot

ököllel betörni száját

vérző fogsorrrá zúzni egy mosolyt

halált harapni egy asszony nyakába

karóba húzni a reményt

hörögve vonagló fiad

édesapád

Egy halánték illata

Érosz ébred a gerincben,
az ösztönök őskorából egy térd emléke,
egy halánték halhatatlan illata,
és markolnád a Teremtő mesterművét,
a lány rezzenő tomporát,
...táncolt a mosoly is a szádon,
táncolt a szádon a csípő, a comb, a térd helyett,
szédülten táncolt bennünk az élet,
de alattunk, mint óriás vulva, dörögve megnyílt a pokol –
akkorra már délen rég bedeszkázták az ablakokat,
megérkeztek a nercbundás koldusok,
hajnalban a tányéraknákkal mérgezett
mezőkön csapatokban vágta át a legnégerebb négerek,
szemükből fehérén sóvárgott az éhség,
s vasárnap délelőtt sátrat vertek a templom előtt –
te még védett otthonodban,
lábad lótuszülésbe húzva
ültél, meztelen női Buddha,
s időtlenül a semmibe
bámultál, Európa, a semmibe...